

นิพพาน

ชวน

SE-ED

ส่องแสงตะวันฉาย

กรณีที่ต้องการซื้อจำนวนมาก เพื่อใช้สอน ฝึกอบรม ส่งเสริมการขาย หรือเป็นของขวัญพิเศษ กรุณาติดต่อสอบถามราคาพิเศษได้ที่ ฝ่ายขาย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) โทร. 0-2826-8222 หรือโทรสาร 0-2826-8356-9

ภูษาซ่อนเมฆ

โดย ส่องแสงตะวันฉาย

ราคา 350 บาท



TOPAZ สำนักพิมพ์ทอปิด

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย ส่องแสงตะวันฉาย © พ.ศ. 2562

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์ หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

4 1 2 - 7 2 4 - 4 3 2

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ส่องแสงตะวันฉาย.

ภูษาซ่อนเมฆ.-- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น. 2562.

432 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-08-3642-0

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย



บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8000

พิมพ์ที่ บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด

เลขที่ 23/71-72 หมู่ 1 ซอยเทียนทะเล 10 ถนนบางขุนเทียน-ชายทะเล แขวงแสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2451-3010 นายวิชัย กาญจนพัฒนา ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา พ.ศ. 2562

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ ได้เร็ว ทันใจ ที่ www.se-ed.com

คำนำสำนักพิมพ์

รักสามเส้าของหวาน... ล้นใต้ ภูผา และเมฆาจะจบลงอย่างไร ระหว่างความรักซึ่งเกิดเมื่อครั้งที่เธอไปศึกษาต่อต่างประเทศและได้พบกับภูผา ชายซึ่งใช้เสน่ห์หลอกล่อเข้าประชิดเธอ สาวน้อยผู้อ่อนต่อโลกตกหลุมรัก กลายเป็นเรื่องที่หวานต้องชุกช่อนบางสิ่งไว้ใต้ผืนพรม

ความใกล้ชิดของหวานกับเมฆาที่เกิดขึ้นตั้งแต่เยาว์วัย ความผูกพันของทั้งสองเพิ่มพูนขึ้นตามวันและเวลา ความผูกพันจะกลับกลายเป็นความรักสวยงามมั่นคงได้หรือไม่

ระหว่างเมฆากับภูผา ใครจะได้ครองใจหวาน หญิงงามที่เก่งในเรื่องหน้าที่การงาน ใครคือผู้ที่หวานเลือกจะเดินเคียงไปบนเส้นทางชีวิตของเธอ

ทางสำนักพิมพ์อยากให้ติดตามกันต่อ มาลุ้นเรื่องราวรักสามเส้านี้ไปด้วยกัน พวกเขาจะใช้หัวใจหรือเหตุผลตัดสินรักครั้งนี้ละ



SE-ED

สารบัญ

1. งานใหม่กับ ปัญหาคาใจ.....	11
2. วันนี้ที่มีเรา	24
3. เฉลิมรักเฉลิมใจ.....	32
4. งานกับวันนี้ที่สีกัน	40
5. ตัวปัญหา.....	52
6. นัดหมาย	61
7. แผนร้าย.....	69
8. คู่มครอง	78
9. Happy New Year	85

10. รุกราน	94
11. จุดเริ่มของปัญหา	109
12. วันวานพาลปวดใจ.....	115
13. รังควาน.....	125
14. ระเบิดเวลา.....	134
15. รุกรานไม่เลิกรา.....	143
16. ชีวิตที่ผ่านร้ายและดี	149



17. สองมือที่โอบกอด.....	158
--------------------------	-----

18. ล้ำเส้น.....	166
------------------	-----

19. ตามหา.....	176
----------------	-----

20. ชายชราคือใคร.....	183
-----------------------	-----

21. เตรียมพร้อมรูกษัต.....	190
----------------------------	-----

22. ความชั่วที่มองเห็น.....	197
-----------------------------	-----

23. สวรรค์ทรงโปรด	206
-------------------------	-----

24. พบสิ่งที่หายไป.....	216
-------------------------	-----

25. พรหมลิขิตหรือโชค	224
----------------------------	-----

26. รับมือ	234
------------------	-----





27. ตัวปัญหา.....	241
28. กรรม	248
29. คนชั่ว.....	256
30. บุกเข้าออฟฟิศ	264
31. เฉากกรรม.....	271
32. ยามนี้ที่อบอุ่น.....	282
33. เลื่อนลับวับเดือนหาย.....	289

34. ถ้าวาฬาลิขิต.....	296
35. คั่นพบ	304
36. ปล่อยเสื้อ.....	312
37. ลอบกัด.....	322
38. หลุมพราง.....	331
39. เมื่อมีกันและกัน.....	338
40. รับมือ.....	346
41. รุกคืบผ่านป่าดง	354
42. ปาเขาเจ้าที่.....	362
43. บัญชีกรรม	369



44. ลัทธิโลกเป็นไปตามกรรม.....	376
45. แรงกรรม	383
46. ความชั่วที่จบลง	391
47. บ่วงกรรม.....	399
48. ความสุขอันเป็นนิรันดร์.....	409
49. วันเวลาที่ผ่านไป.....	418
50. สุดท้ายคือสุขสงบ.....	426

SE-ED



บทนำ

ภูผาช่อนเมฆ

ความใกล้ชิดตั้งแต่เล็กจนโต ห่วงใยดูแลกันดูพี่น้อง ความผูกพันและชีวิตเมื่อครั้งเติบโต อาจกลายเป็นความรักซึ่งเป็นที่ไปได้ ความผูกพันระหว่างเมฆากับหวายเป็น... ล้นโต จะดำเนินไปในทิศทางของหัวใจหรือไม่ สวรรค์เท่านั้นที่รู้ หรือระหว่างสองปีที่หญิงสาวห่างไปเพราะเรื่องการเรียน มีชายอีกคนที่เข้ามากั้นกลาง... ภูผา เป็นคนนี้สำหรับหวายเป็นหรือไม่ ยากที่จะรู้ได้ หรือภายใต้ฝันปรารถนามายังมีอะไรซ่อนเร้นอยู่เช่นนั้นหรือ



ขอสวรรค์ โปรดดู รู้หรือไม่
ความในใจ ใกล้ชิด เสน่หา
ความผูกพัน มีเนิน และนานมา
โปรดช่วยข้า ในรัก ที่รักดี





1

งานใหม่กับปัญหาคาใจ

SE-ED

เสียงลมพัดกระทบกระจกบนตึกสูงตังตึงๆ หญิงสาวละมือจากงาน
เงยหน้าขึ้นฟังดูว่าเป็นเสียงอะไร และก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ กองแฟ้มงานที่
ตั้งสูงค่อๆ เสร็จลงทีละแฟ้ม และถูกจัดเรียงเข้าตู้เอกสาร ความเงียบช่วยให้
หวายเป็นที่ค้างอยู่ได้เร็วขึ้น

กาแพ้วสุดท้ายที่แม่บ้านนำมาให้ในช่วงเย็นหมดลง ตามด้วยน้ำดื่ม
แก้วใหญ่

“Hi! หวาย...ยุ่งไม่กลับอีกเธอ นี่เกือบจะสามทุ่มแล้วนะ” มิสเตอร์
โรเจอร์ซึ่งอยู่แผนกตรงข้ามเอ่ยขึ้น

หนุ่มแคนนาเดียนลุกขึ้นเก็บเอกสารเข้าตู้ และยื่นมองหาวัยได้พักหนึ่ง แล้ว สาวไทยรูปร่างสูงบาง ผอมยาวสลวยที่ตัดสินใจเป็นหลอดถูกรบไว้ง่ายๆ มีผมปอยหนึ่งที่ระย้อยข้างแก้มนวล

เธอเงยหน้าขึ้นแล้วยิ้มให้เขา รอยยิ้มน่ารักดูอ่อนโยน ดวงตาโตสีดำนวล ใส
รูปหน้าสวย ริมฝีปากอ้ม

“ไปก่อนเถอะค่ะ”

“คุณห่วยชอบอยู่ทำงานจนตึกเหมือนผมเลย เจ็บดีใช่ไหม ผมไม่รู้จะ
รีบกลับไปทำไม พอถึงคอนโดก็ไม่มีอะไร ดูข่าว ฟังเพลง โทร. หาลูกเมียพอให้
หายคิดถึงได้บ้าง” เขาดูเหมือนอยากเอ่ยถึงความรู้สึกให้ใครสักคนที่สนิทใจได้รู้
ห่วยยิ้ม รับฟังอย่างตั้งใจ ตาสบตาสีฟ้าเข้มที่ยังเหลือแววคิดถึงที่มีต่อครอบครัว

“ภรรยาคุณเป็นคนโชคดีที่ได้หัวหน้าครอบครัวน่ารักเช่นคุณ” เธอเอ่ย
แผ่วลงและก้มหน้าก่อนที่จะเงยขึ้นสบตาโรเจอร์อีกครั้ง เขาไม่เอ่ยสิ่งใด แต่มี
ท่าทางชื่นๆ

“นี่ก็จวนจะสิ้นปีแล้ว ถ้าลาพักร้อนคุณก็มีโอกาสอยู่กันพร้อมหน้าแล้วนะ”

“ขอบคุณครับ คำพูดของคุณห่วยทำให้ผมมีกำลังใจมากเลย คุณเองก็
อย่าโหมงานหนักนะครับ ดูแลสุขภาพด้วย ผมต้องไปแล้ว” ห่วยพยักหน้า

“กู๊ดไนท์โรเจอร์”

เขาผละจากไป ห่วยเริ่มลงมือเก็บของเตรียมกลับบ้านเช่นกัน

“นั่นสิ จะรีบกลับไปทำไม อยู่ว่างๆ ก็คิดมาก สู้อยู่กับงานยังได้ประโยชน์
เสียกว่า” เสียงพิมพ์กำกับตัวเอง เธอเห็นดีมีอีกแก้ว จิบช้าๆ ฟังเสียงลมที่พัดมา
กระซิบกระຈก บ่อยครั้งเสียงลมดังหวีดหวิว ฟังแล้วว่าเหว่นัก ห่วยลืกลืมเอกสาร
หันซ้ายขวาดูความเรียบร้อยอีกครั้ง แล้วเดินออกมา

“กลับละนะคุณปรีชา” เธอยิ้มให้

“ครับผม” เขาตอบ มองร่างสูงบาง ผิวเนียน สวยเรียบ น่ารัก อ่อนโยน มีน้ำใจ ปรีชาทำงานเป็นผู้ดูแลความปลอดภัยที่บริษัทใหญ่หลายปีแล้ว ทุกคนเรียกเขาว่า ปรีชา ผู้มีหน้าตาเรียบๆ ท่าทางอ่อนน้อม อายุสี่สิบปี เขาเคยเอย่กับคุณหวานว่า

“เรียกผมแค่ชื่อก็พอแล้วครับ ไม่ต้องใช้คุณนำหน้า มันแปลกๆ คนอื่นเขาเรียกแต่ชื่อผม”

“ไม่แปลกสำหรับฉันหรอกค่ะ อีกหน่อยคุณปรีชาก็ชินเอง คนเราไม่ได้ต่างกันที่สถานภาพทางสังคม การงาน การศึกษา แต่สิ่งที่ทำให้คนต่างกันออกไปคือความดีต่างหาก” ปรีชาจำได้ เป็นการสนทนากันในอาทิตย์แรกที่เธอเข้ามาทำงานที่นี่

“พี่หวาน” เสียงทุ้มฟังดูอบอุ่นเรียกขึ้นดังมาจากมุมโซฟาพับแขกใกล้ประตูทางออกออฟฟิศ

“อ้าว! นี่มาหาถึงออฟฟิศเลยเธอ รอนานหรือยัง ทำไมไม่บอกคุณปรีชาล่ะ”

“ผมมาได้ไม่นาน ไม่รีบด้วย ถามคุณปรีชาดู เห็นว่าคงใกล้จะกลับแล้ว เลยอ่านหนังสือพิมพ์รอครับ”

“แม่จำเป็นอย่างไบบ้าง หวานไม่ได้แวะไปเลย” เสียงห่วงใยและรู้สึกผิดเอย่ขึ้น เมฆมองหน้าสวยตรงๆ แล้วยิ้ม

“แม่สบายดี บ่นถึงพี่หวานบ่อยๆ ว่าคิดถึง ผมเอาของในสวนมาแวะให้ป่าป่าเลยให้ผมขับรถสปอร์ตมารับ เขาคิดถึงพี่หวานนะ ผมรู้” หวานยิ้มริมฝีปากเมฆรู้ หากทำทำนี่ละก็...ยังเหมือนเดิม ความสัมพันธ์ที่จางลง หลังจากคุณแม่ของหวานตัดช่อดอกไม้ไปเสียก่อน

“เมฆเป็นไงบ้าง...หาวายคิดถึงนะ”

“แข็งแรง สบายดี บอกคิดถึง ไม่เห็นโทร. หาผมเลยนะ” หวายมองเขา ด้วยสายตาที่เมฆเห็นจนชิน...ตาสวยมองมาอย่างอบอุ่นคุ้นเคยและผูกพัน เมฆยื่นเอามือไพล่หลัง ร่างสูง ไหล่กว้าง มีมัดกล้ามเนื้อพองาม คิ้วขึ้นรูปสวยเข้ม ดวงตาคมโต ผิวสองสี

“วันนี้วันอะไรครับ”

“วันศุกร์สิ...แฮปปี้ฟรายเดย์” เสียงหัวเราะใสตามมา

“มายั้...แห่งว่ๆ ๆ ๆ” เธอยกมือขึ้นแตะที่ปลายจมูกแหลมกตเบาๆ ลงที่ริมฝีปาก

“เอ! หรือเป็นวันพระ” เธอแก้มงาย

“จริงเลย...พี่หว่ายนี่ เห็นผมต้องคิดว่าเป็นวันพระวันโกน ผมไม่ได้ห่มผ้าเหลืองมาหะ” แล้วสองคนก็หัวเราะอย่างซำๆ กับมุขเดิมที่เล่นกันมาไม่รู้เมื่อ

หว่ายเอียงคอมองหน้าเขา เขายื่นกล่องยาวสวยบรรจุดอกกุหลาบสีขาว ดอกใหญ่คละสีชมพูอ่อนให้แล้วยิ้ม

“แฮปปี้เบิร์ดเดย์ครับ”

“ใช่แล้ว...วันนี้วันเกิดหว่าย ลืมได้ไงเนี่ย ขอขอบคุณค่ะที่จำได้เสมอ...น่ารัก” คำท้ายดูจะล้อเล่นกับเมฆ

เธอยื่นมือมารับช่อกุหลาบ แต่เขาดึงกลับแล้วยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

“จ๊า” พุดจบหว่ายเข้าไปกอดเมฆ เขาระชับวงแขนเข้ามาใกล้อย่างสุภาพ ได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ คล้ายกลิ่นแป้ง ขึ้นใจนัก หว่ายใช้ปลายจมูกโด่งกตเบาๆ ที่ข้างแก้ม ก่อนที่จะดึงมือเมฆไปที่ลิฟต์



เมฆขับรถออกตรงไปตามถนน

“ตกลงกลับไปหาป้านะครับ ปานนี้คุณพ่อคุณแม่กับป้ารออยู่แล้ว ส่วน
ป้าแข่งทำอาหารจานโปรดไว้รอนะ” ไม่มีเสียงตอบ นอกจากรอยยิ้ม เมฆเปิดซีดี
เพลงโปรด “I will always love you” เบาๆ

“พี่ห่วย...วันนี้วันเกิดพี่ คุณหนูไม่โทร. มาเลยหรือครับ”

“อ้อ! เขาคงยุ่งกับงานและเรื่องเรียนนะ” เสียงตอบแผ่วเบาแก้หน้าดำ

“ยุ่งแค่ไหน...กับคนที่ตัวเองรัก ลักหানাที่ไม่มีให้เขี้ยวหรือครับ” เสียงเข้ม
อย่างไม่พอใจ หวายเป็น...เจ็บลึก เจ็บทั้งคู่...ทั้งคนถามและคนถูกถาม

“เมฆอย่ามาว่าเขาเลย ที่ตัวเองกับติ่มไม่เห็นใส่ใจเขาเลย” หวายนั่งอ
ไล่

“ผมบอกพี่ห่วยแล้ว เขามีแฟนเป็นสิบ ทำมาตีสนิทกับผมบอกว่ารักผม
แล้วหอบผ้าหอบผ่อนมาอยู่ที่คอนโดผมอีกต่างหาก ผมเลยขับรถไปนอนบ้านแม่
ที่รังสิตทุกวัน”

“ไม่รักเขาหรือ”

“ไม่ครับ และไม่ได้มีอะไรกันด้วย อยากรู้ไหมว่าผมรักใคร่พี่ห่วย”

เมฆชะลอรถและจอดเข้าข้างทางหันมามองหน้าหวายตรงๆ เธอก้มหน้า
แล้วเงยบอญ่ครุ่นหนึ่ง

“รีบไปเถอะ ปล่อยให้พี่ใหญ่รอ ไม่เข้าท่าเลย”

“พี่ห่วยกลัวอะไร ต้องหลบตามผมทุกครั้งที่ผมถามคำถามนี้ หรือพี่กลัวใจตัวเองครับ” เสียงถอนใจยาวของชายหนุ่มก่อนที่จะขับรถตรงไปที่บ้านรังสิต

ห่วยเงียบ สายตาเหม...มีหรือที่ห่วยจะไม่เข้าใจ แต่เรื่องมากมายที่เจ็บปวด...ห่วยเก็บไว้คนเดียว แม้จะสนิทและผูกพันกับเมมมากมาย แต่จะเอะอะไรได้ น้ำตาซึมออกมาเปียกชื้น เธอยกนิ้วหัวแม่มือขึ้นกัดเบาๆ เธอทำแบบนี้เมื่ออยู่กับเมมเท่านั้น ทุกยามที่ห่วยเจ็บลึกและปวดร้าว น้ำตาไหลรินเงิบๆ เขาส่งกระดากหิซซู่ให้

เมมจอดห่างจากรั้วบ้านหลังใหญ่ของป้าปิดไฟหน้ารถ เอื้อมมือโอบไหล่ที่ลั่นสะท้าน ห่วยซุกตัวเข้าหาเขาอย่างเด็กเสียขวัญ ช่วงหัวนโหมและหวาดกลัวไม่ให้ลือเค้าคุณห่วย... “ลั่นไต่” ผู้จัดการฝ่ายผลิตภัณฑ์คนเก่งของบริษัทใหญ่ที่มีชื่อเสียง

“ร้องให้ออกมาเถอะครับ มันจะช่วยให้พี่ห่วยรู้สึกดีขึ้น พร้อมเมื่อไร เล่าให้เมมฟังบ้าง เราสองคนไม่เคยมีความลับต่อกันนะ” อ้อมแขนแข็งแรงอบอุ่น น้ำเสียงมั่นคง ไออุ่นจากอ้อมแขน...เมมเป็นเช่นนี้เสมอ เขาขบกรามเป็นสันหนูนเขาไม่โง่ และรู้ดีว่าคนที่ทำให้ห่วยเจ็บปวดคือใคร...



คุณชาญพลและคุณสุขหทัย วิสุทธิโสภา...พ่อแม่ของเมม ซึ่งเป็นลูกชายคนเดียว รั้วบ้านติดกับบ้านป้าของห่วย เสียโอกาสและคุณหทัยรัตน์...ภรรยา มีลูกสาวคนเดียวเช่นกัน ทั้งสองบ้านไปมาหาสู่ กินข้าวด้วยกันดูญาติสนิท เพราะคุณสุขหทัยและหทัยรัตน์เป็นเพื่อนสนิทที่เรียนมาด้วยกัน เมื่อจบและต่อสาขาครุศาสตร์ จนจบออกมาเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง

ป่าของหวายทำธุรกิจร่วมกับน้องชายคนเดียวที่เป็นโสด ทำกิจการหลายอย่าง ส่วนคุณชาญพล...พ่อของเหมเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนรัฐบาลมีชื่อแห่งหนึ่ง

บ่อยครั้งที่ทั้งคู่สลับกันดูแลลูกๆ เมื่อติดการอบรมหรือลั้มนาน หวายแก้กว่าเหมหนึ่งปี แต่เหมโตเร็ว ตัวใหญ่กว่าพี่ห้วย ทั้งสองไปไหนด้วยกันเสมอ แม่ต้องรอหวายเรียนพิเศษ ก็ต้องรอกลับพร้อมกัน ดุจเป็นเงา...ทั้งผูกพันห่วงใยกันดุจพี่น้อง

จนกระทั่งหวายอายุเข้าสิบสองขวบ อุบัติเหตุทางรถยนต์ที่เกิดระหว่างทางกลับ จากการพาเด็กไปทัศนศึกษาทางเหนือ ทำให้ครอบครัวหวายสูญเสียแม่หทัยรัตน์ไปอย่างไม่ทันตั้งตัว หทัยรัตน์และบุตรสาวเป็นแก้วตาดวงใจของป่า ความเสียใจทำให้ป่าหมกมุ่นอยู่กับงาน ปล่ยหวายให้คุณสุขหทัยดูแลมาคู่กับลูกชายเธอ ด้วยความน่ารักน่าสสารของหวาย เธอจึงกลายมาเป็นดังดวงใจของพ่อและแม่จำ...แม่สุขหทัย

“ดี เราจะได้เป็นครอบครัวเดียวกัน หวายอย่ากลัวไปเลย เหมจะดูแลหวายอย่างดีที่สุด” เด็กชายเหมเอ่ยพร้อมรอยยิ้มแจ่มใส ความเจ็บปวดถึงความคิดหวายไปเมื่อครั้งเยาว์วัย

“มาแล้วๆ คุณหวายมาแล้วค่ะ” เสียงป่าแข่ง...แม่บ้านเอ่ยอย่างดีใจ หวายก้าวเข้าบ้าน ป่าแข่งโอบหน้าโอบหลังอย่างคิดถึง

“ป่าแข่งยังแข็งแรงนะคะ ไม่แก่เลย”

“ปากหวานนะคุณหวายนี่ ไม่คิดถึงใครที่บ้านใหญ่เลยหรือคะ อยู่แต่คอนโดแคๆ อึดอัดแย่ คนที่บ้านรังสิตบ่นคิดถึงบ่อยๆ โดยเฉพาะป่า บ่อยครั้งป่าแข่งมองตาก็อึ้งใจ” เสียงป่าแข่งแผ่วลง ดวงตาแดง น้ำตาคลอเบ้า

“หวายจะแวะมาให้บ่อยขึ้นนะคะ อย่างน้อยใจลืคะป่าแข่ง”

“ป่าสงสารป่านะ ท่านก็เริ่มมีอายุ เห็นหน้าลูกสาวที่ ใจก็แหม่ขึ้นนะคะ”

หวายเข้าไปกราบบนตักป้า เขาโน้มตัวลงมาโอบหวายไว้...โอ้! อ้อมแขน
ปายังเหมือนเดิม มันช่างอบอุ่นนัก

“ป้าคิดถึงนะลูก” เสียงป้าเครือ แวดตาที่มองลูกสาวอย่างรักใคร่...ใบหน้า
เธอช่างเหมือนแม่แทบจะถอดพิมพ์กันออกมาเลย ชอบตามสูตรสารวัตรีนาว แล้ว
จางหาย



“สวัสดิ์ค่ะคุณลุงชาญ แม่จำ คิดถึงจังเลย” หวายเข้าไปนั่งกระเซะคุณ
สุขหทัย เธอยิ้ม

“ปากดีนะเนีย ลูกสาวป้านี้ คิดถึงก็แหม่มาบ่อยๆ ลินะ”

“ค่ะ”

“ไปทานข้าวพร้อมกันเถอะ เดี่ยวอาหารจะเย็นหมด” ป้าเอ่ยพลางลุกขึ้น
โอบลูกสาวเดินไปที่โต๊ะอาหาร

“อาหารอร่อยทุกจานเลยค่ะป้าเซ่ง” คนทำยิ้มแก้มแทบปริ

“ต่อด้วยลอดช่องนะคะ คนละถ้วย ทำใหม่ๆ หอมน่ากินเชียวนะ” ป้าเซ่งยก
ออกมาเสิร์ฟ มีลูกสาวเป็นคนช่วย เสียงหัวเราะของป้าดังกว่าทุกวัน ทุกคนคุย
กันอย่างสนุกสนาน

“ป้าเล่าให้ลุงกับแม่จำฟังว่า ลูกสาวคนเก่งทำงานขยันไม่แพ้ป้าเลยนะ”
แม่สุขหทัยเอ่ยชม กับรอยยิ้มที่มีความสุขพร้อมหน้ากันเช่นนี้ แม่จำไม่ขออะไร
แล้ว

“ก็ต้องเต็มทีนะคะ ทำงานแล้วมีความสุข แถมได้เงินอีก”

“ไม่คิดจะมาช่วยงานป่าหรือไงลูก ปากี่เริ่มมีอายุแล้วนะ” แม่สุขหทัยเอ่ยขึ้น

“ให้หาายทำที่นี้สักพักนะคะ งานป่ามีแต่ผู้ช่วยเก่งๆ อย่างคุณอา กับคุณเมฆา...สัตวแพทย์ เกียรตินิยมเหรียญทองอย่างนี้ คอยดูแลที่ฟาร์มให้” หาายหัวเราะเสียงใส หาายอุ่นใจที่ปากี่รักเมฆเหมือนลูก เขาเองก็รักเคาพยาบาล ดูแลงานการให้อย่างดี

แม่จ๋ามองลูกชายที่คอยดูแลตัดอาหารให้ทุกคนอย่างเคยชิน เธอภูมิใจในตัวลูกชายมาก แต่โลกหนอช่างไม่สมดุลกันเลย...เอาเถอะ สุดแล้วแต่วาสนาหลายอย่าง คงฝืนลิขิตฟ้าดินไม่ได้ น้ำตาแวววับในดวงตาครุ่นหนึ่งด้วยความสงสารลูกชาย และลูกจ๋า...หาาย ลูกสาวเพื่อนรักที่สุดของเธอ ทั้งสองช่างเหมาะสมกันนัก

“วันที่ 5 ธันวาคม ผมงกับพี่หาายจะมารับท่านๆ ไปตรวจเช็คสุขภาพประจำปีนะคะ ช่วงเช้านัดคิวหมอไว้แล้ว ตอนเย็นเราจะออกไปกินข้าวนอกบ้านกันครับ”

“ป่าแข่งกับพี่น้องไปกินข้าวด้วยกันนะ แต่งตัวให้สวยเลยนะคะ” ป่าแข่งจะหาข้ออ้างไม่ไปแต่หาายเอ่ยขอร้องเสียก่อน

ครอบครัววิสุทธิโสภาคกลับไปแล้วหลังอาหารเย็น



หาายเข้าไปอาบน้ำออกมา ป่ารออยู่ในชุดนอนนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ ข้างกายมีช่อยุเงินคู้ใจที่ใช้มานาน จับบ่อยจนเนื้อไม้เป็นเงา

“มานี่มะ...นั่งลงข้างๆ ป้าจะเป่าเพลงโปรดให้ฟัง” หวานนั่งลงเอียงตัวซบ บ่าป้า ป้ากอดลูกสาวไว้แนบอกแล้วคลายมือออก หยิบขลุ่ยจื๋นมาไล่เสียงไปมา ครู่หนึ่ง ก่อนขึ้นเพลงโปรดของคนที่ตนรัก เสียงแว่วหวานละลือล่องในคำคืนที่ จันทราทอแสงนวลงดงาม

เมฆยี่นมองฟ้าแจ่มจรัสด้วยเดือนและดวงดาวระยิบแสง แว่วเสียงเพลง ที่ป้าเป่ามาตามลม เขายิ้มอย่างสุขใจที่รู้ว่าคนที่เขารักทั้งสอง กำลังอยู่ในอ้อมกอด ของลำนำเพลงหวานที่เป็นเพลงโปรดของแม่หทัยรัตน์ ได้ยินครั้งใดทำให้เมฆ สุขใจนัก

ความสุข ความทุกข์ ความรัก และความเศร้า มันวนเวียนอยู่ในชีวิตเรา เช่นนี้เอง ถึงจะรู้ดี...แต่ไหนเลยจะฟันธงธรรมชาติของหัวใจที่เรียกร้องรอคอยความรักที่หวังว่าสักวันหนึ่งจะเป็นเช่นหวัง เมฆสลัดหัวไปมา ปลดปล่อยความคิดนั้น ออกไป



หวานมาถึงที่ทำงานเช้ากว่าทุกคน จนป้าพร...แม่บ้านประจำออฟฟิศเคยชิน ความอ่อนโยน รู้ดีกรู้ผู้ใหญ่ ไม่แบ่งว่าเป็นชนชั้นไหน อาชีพอะไร ทำให้ไม่ซ้ำ หวานกลายเป็นที่ถูกรักของหลายๆ คนในบริษัท โดยเฉพาะป้าพรแม่บ้าน

กลิ่นกาแฟไซยาма หวานเงยหน้าขึ้นด้วยรอยยิ้ม

“สวัสดิ์ค๊ะป้าพร”

“ป้าเอากาแฟมาให้คุณหวานค๊ะ”

“หวานเกรงใจค๊ะ ยังไม่ถึงเวลางานเลย เตียวเข้าไปซ่งที่ห้องเองนะค๊ะ”

“ป่าพรชมาให้เพราะอยากทำ คุณหวายชงเองไม่อร่อยเท่าหรอก” ป่าพร
อ้าง

“อ้อ! หอมอร่อยได้ใจจริงๆ ด้วย” เธอยิ้ม แล้วก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

“คุณสดใสได้คุณหวายมาช่วยแบ่งเบางานไปเยอะเลย ก่อนหน้านี้มีมา
หลายคน อยู่ไม่พ้นช่วงทดลองงานก็ชิงลาออกกันหมด แต่คุณหวายอยู่ได้มาเกือบ
เจ็ดเดือนแล้ว ทำทางคุณสดใส...หัวหน้าคุณหวายจะถูกใจด้วย ป่าไม่เห็นแกเอ็นดู
ใครเท่าคุณหวายเลย”

“ก็หวายขยันมันกะ” หวายตอบและเร่งมือกับงานเอกสารให้เสร็จก่อนที่
พวกพนักงานขายจะเข้ามา

“เหนื่อยไหมคะ เห็นปรีชาว่าวันเสาร์ยังเข้ามาทำงานอีกทั้งวัน” เสียงป่าพร
ดูห่วงใย หวายเงยหน้ามยาสลวยเป็นขอด ยาวเกือบถึงบ่า ถูกรวบไว้เรียบร้อย
ใบหน้ายาวเรียว ผิวฟ่อง สวยเรียบ ดูสดใส แต่งแต่มีสีสันเล็กน้อย ดวงตาโต
ดำขลับ เป็ดรอยยิ้มหวานให้

“ไม่หรอกค่ะป่าพร หวายได้พักก็หายเหนื่อย ทำให้เสร็จๆ ไม่ปล่อยงาน
ค้างไว้ ดีกว่าเก็บไว้เป็นดินพอกหางหมู”

“พูดเป็นคนแก่เลยคุณหวายนี่”

“หวายจำป่าแข่ง...แม่บ้านของป่าพูดบ่อยๆ ค่ะ”

“ป่าพรไปแล้ว คุณหวายจะได้ทำงาน”



“ไปป่าพร ลูกน้องคุณสดใสทำจะฮึดหน้าดูนะ อยู่จนผ่านช่วงทดลองงาน มาได้นับว่าเก่งทีเดียว ที่เก่งกว่านั้นคือรับมือคนเขี้ยวๆ อย่างคุณสดใสได้ด้วย คงอยู่ลำบากหน่อย หัวหน้าเธอสร้างศัตรูไว้เกือบทุกแผนก”

เสียงพรศักดิ์ หัวหน้าแผนกขายส่ง เขาเป็นเกลียดกับคุณสดใสมาตลอด... เอ่ยขึ้นกับป่าพร เธอชงกาแฟและส่งให้

“คุณห่วยพบเสียแล้วนี่คะ ยังจะมาถามป่าอีก เห็นเสียก็ออกอาการเอ็นดู อยู่ที่นี่” เขาหัวเราะในลำคอ ร่างผอมสูง หน้าจันทน์ ใส่สูทสีน้ำเงินเข้มเดินถือถ้วย กาแฟออกไป

เขาคิดถึงวันที่ห่วยเข้ามาแนะนำตัว และขอความร่วมมือในการทำโปรเจกต์โฆษณา หลังจากเธอแนะนำตัวและไหว้ทักทาย

“ชื่อแปลกนะ... ลันไต่”

“คะ... ลันไต่ก็คือเสื้อที่ทำด้วยห่วยตะค้าไงคะ” การพูดจาสุภาพ อ่อนน้อม ใบหน้าสวยเรียบดวงตาโตมีแววจริงจั่งและจริงใจ ทำให้เสียงพรศักดิ์ดูจะลดแรง ปะทะลงไปเยอะ แต่ก็ไม่วายที่จะเอ่ย

“อย่าหวังอะไรมากนักนะ ผมไม่ค่อยญาติดีกับหัวหน้าคุณหรอก”

“ห่วยคือห่วย คุณสดใสคือตัวของเธอเอง ย่อมไม่เหมือนกัน ห่วยหวังว่าผู้รู้อย่างเธอจะเปิดใจกว้าง หากมีอะไรไม่ถูกต้อง ว่ากล่าวกันได้ค่ะ” เขาซัด กาแฟจนหมด แล้วยืมเมื่อนึกถึงบทสนทนาในครั้งนั้น



ทุกครั้งที่คุณสดใสมาถึงแผนก ห่วยจำเสียงลงฝีเท้าหนักๆ ของเธอได้ แม้กำลังจดจ่ออยู่กับงานบนโต๊ะ แต่เธอไม่เคยละเลยที่จะกล่าวสวัสดิกับนายสาว

อายุคงจะลีบแล้ว ใบหน้ากลม โหนกแก้มสูงไว้ผมบ๊อบ แต่งกายด้วยชุดสีสดใส
เดินไว พุดไว ต้องการอะไรก็ขอไม่เป็น ทั้งหมดเป็นนิสัยส่วนตัวของคุณสดใส

“หาวยะ บ่ายนี้ไปประชุมที่โรงงานกับพี่ด้วยกันนะ พี่อยากให้เราจะได้
เรียนรู้ระบบงานที่โรงงานด้วย จะช่วยให้การจัดเตรียมสต็อกแต่ละเดือน การ
พัฒนาสินค้าใหม่ และอื่นๆ จะได้สะดวกขึ้น”

“ได้ค่ะ”



ถึงโรงงานช่วงบ่าย คุณสดใสเดินนำหาวยเข้าไปในห้องประชุม แนะนำเธอ
กับทุกคนและมิสเตอร์ไมค์...ผู้จัดการโรงงาน ผู้ใหญ่หลายคนมองหาวยตั้งแต่หัว
จรดเท้า ในแวตาที่ตั้งเป็นคำถามว่า...จะไปได้ซักกี่น้ำ เธอใส่ชุดสูทสีดำเสื้อเชิ้ต
สีฟ้าवल่งให้ผิวผ่องยั้งขึ้น ใบหน้าางดงาม เธอก้มศีรษะลงเล็กน้อยก่อนนั่งลง
ข้างนายสาว

มิสเตอร์ไมค์ได้คุยกับไดเรกเตอร์แล้วเรื่องหาวย...

“ภาษาเยี่ยม สู่ภาพแต่ชอบพูดตรงๆ อ่อนนอกแต่แข็งใน คงรับมือทุกคน
โดยเฉพาะคุณสดใสได้ดี” ไมค์จำบทสนทนาเมื่อเดือนก่อนได้ เขาลุกขึ้นเชคแฮนด์
และเอ่ยต้อนรับ

เขี้ยวลากดินทั้งนั้น ไม่หวั่นหรือกรื่องงาน แต่ที่ทำให้หนักใจก็คือเรื่องของ
หัวใจของเธอเอง...หาวยคิด



2

วันนี้ที่มีเรา

SE-ED

งานของหวายจะเริ่มวันวายเมื่อพนักงานขายเข้าออฟฟิศช่วงแปดโมงครึ่ง งานพวกนี้ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเธอซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายผลิตภัณฑ์ ทางพนักงานขายเข้ามาขอตัวอย่างสินค้าบ้าง ขอความรู้เกี่ยวกับสินค้าเพิ่มบ้างเท่านั้น

“พี่หวายคะ ทราวยจะขอเบิกตัวอย่างสินค้าคะ” มือใหม่ของฝ่ายขายจบจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เอ่ยขึ้น

“ได้จ้ะ แบบฟอร์มนี้ทราวยต้องให้คุณสุทธิตาติ...ผู้จัดการฝ่ายขายเซ็นชื่อ ก่อน แล้วทราวยเซ็นชื่อด้วย ตรงช่องนี้นะ”

ทุกอย่างเริ่มจากจุดเชื่อมต่อเหล่านี้และถีขึ้น เรื่องความรู้เกี่ยวกับตัวสินค้า ซึ่งอบรมไปแล้ว มีการสาธิตโดยเชิณวิทยากรมาเพื่อให้พนักงานขายรู้ว่าสินค้าหนึ่งตัวเอาไปทำอะไรได้หลากหลายมาก สิ่งเหล่านี้จะช่วยเปิดตลาดใหม่และเพิ่มยอดขายให้แก่พวกเขา แต่ก็นั่นแหละ บางคนสนใจใส่ใจก็ไปได้ พวกที่เข้าไปใจลอยในห้องอบรมก็จะแบกหน้ากลับมาถามซ้ำๆ เรื่อยไปจนถึงปัญหาที่ไม่เกี่ยวกับงานที่ห่วยเลย

“หนูเอาสินค้าตัวใหม่เข้าที่นี้ไม่ได้ค่ะพี่ห่วย เขาขอให้ลดราคาให้อีก ถ้าเราเอาสินค้าเข้าได้จะดีเลย เพราะเขาใช้เยอะมาก” พลอยสีพนักงานขายอีกคนที่แบกปัญหามาให้

“พลอยจ๊ะ...น้องต้องไปคุยกับคุณสุทธิชาตินะ เรื่องนี้พี่ห่วยทำอะไรไม่ได้ หรือเข้าพบคุณสดใส” พลอยสีทำท่าทอดหนึ่เมื่อได้ยินชื่อคุณสดใส หว้ายเตรียมสรุปผลงานส่งให้คุณสดใสเพื่อเสนอขึ้นไปทีไ้เดเรกเตอร์...มีสเตอร์ทอมมัส

“แปลกนะ เข้ามาทำงานพร้อมคุณห่วย พวกเรากลุมอะไรคุณสุทธิชาติ ไม่ค่อยได้ความเลย เดินเตรไปมา วางท่า ลองมองคุณห่วยซิ เข้ามาแต่เช้า ยังไม่ได้แยกหน้าจากงานที่กองอยู่เลย เราเข้าไปถามอะไร เธอจะช่วยเหลืออย่างดี รุ้เรื่องหมดทุกอย่าง แถมยังแนะนำเทคนิคการขายให้พนักงานขายหน้าใหม่ด้วย... บ้าตาย ใครว่าคนสวยมักโง่ล่ะ อย่างคุณห่วย ทั้งสวยทั้งน่ารัก ทั้งฉลาด ส่วนนายเราที่มั่วๆ...เฮ้อ!” มนัสพนักงานขายที่ค่อนข้างอายุมากกว่าคนอื่นเอ่ยแว่วๆ เข้าห่วย

ห่วยไม่เคยหยุดนิ่งที่จะชวนห่วย ไม่อายที่จะถามหากไม่รู้ และสนใจในสิ่งต่างๆ ทุกเรื่องเกี่ยวกับงาน

“จะได้ไม่ต้องง้อใคร ยิ่งรู้ยิ่งได้เปรียบ” นี่คื่ความคิดของห่วย



เย็นแล้ว หลังจากป่าพรุที่ยกกาแฟแก้วที่สามมาเสิร์ฟเพียงครู่เดียว เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

“คุณหวายคะ โทร. ทางไกลจากต่างประเทศค่ะ”

“ขอบคุณค่ะคุณนิภาพร” เพียงครู่เดียว

“หวายครับ...หนูนะ” โอ้พระเจ้า! ใจหวายพองโตเหมือนลูกโป่งอัดลม มันเต้นรัวด้วยความดีใจ

“คุณหนู ดีใจจัง ทำไมหายไปนานเลยคะ วันเกิดหวายก็ไม่ได้โทร. มา”

“แม่เลยครับ งานเยอะมาก แถมไม่สบายอีก เพิ่งหายนี้แหละครับ” เสียงเหมือนอ้อนอาเคะเนน หากเป็นคนอื่นคุยกัน และหวายฟังอยู่ เธอคงมองผู้หญิงคนนั้นด้วยสายตาสมเพช

“ใครจะโง่เชื่อนะ...กะล่อนนัก” แต่เมื่อเกิดกับตัวเองหัวใจรักที่มีขอบเขตี่ต่ำที่เห็น กลับเป็นสีสวยสดใส เสียงกระแอมกระไอมาตามสาย ดูเหมือนจริง

“แล้วดีขึ้นหรือยังคะเนี่ย คุณหนูต้องดูแลสุขภาพด้วยนะคะ หวายเป็นห่วงและคิดถึง”

“ครับผม...จวนหายแล้วครับถึงรีบโทร. มา คิดถึงหวายมากนะรู้ไหม” ใบหน้าสาวน้อยแดง ร้อนวูบวาบ ตาที่เคยหมองดูสดใสเป็นประกาย เหมือนถูกประพรมด้วยน้ำทิพย์ บทสนทนาผ่านไปไม่นาน แต่มากความหมายสำหรับการรอคอยอย่างจดจ่อของหวาย

“คุณหวายหน้าตาสดใสมากเลย ต้องได้รับข่าวดีแน่ๆ” โรเจอร์แซวเมื่อสบตาเป็นประกายสดใสของหวาย

“ค่ะ” เธอตอบสั้นๆ และยิ้ม

“ผมต้องกลับเร็ว วันนี้เป็นวันครบรอบวันแต่งงานปีที่สี่ของเรา ผมจะโทรหาแครอลหน่อย”

“ฝากความคิดถึงด้วยนะคะ ภรรยาคุณเป็นคนโชคดียิ่งจริงๆ” หวายมองโรเจอร์อย่างภูมิใจ เธอเพียงหวังว่าภูผาจะเป็นคนดีเพียงครึ่งหนึ่งของโรเจอร์ก็คงพอ เราจะต้องปรับตัวให้เข้ากัน ความรักที่มีต่อกันคงทำให้เราทั้งสองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข คงไม่แปลกที่คู่รักส่วนใหญ่มีความคิดเช่นนี้ โลกทั้งโลกเป็นสีชมพู ต่างฝ่ายต่างเห็นข้อดีของกันและกัน ความจริงแล้ว ความรักคือต้นกำเนิดที่ก่อให้เกิดความผูกพัน มันไม่อยู่กับเรานานนัก แต่ความเป็นเพื่อนใจ เพื่อนคู่คิด เป็นอีกขั้นหนึ่งที่จะทำให้คนสองคนหันหน้าเข้าหากัน แบ่งปันทั้งสุขและทุกข์ และอภัยให้กัน อีกทั้งเป็นแรงใจต่อกันและกันด้วย

หวายโตมาแต่เรื่องเรียนและความผูกพันในครอบครัว เธอเก่งในด้านการทำงาน แต่ประสบการณ์ชีวิตหวายไม่มีเลย

เสียงกระแอมขึ้นเบาๆ “เมฆมาตั้งแต่เมื่อไร”

“มาเห็นคุณหนูหายนั่งยิ้มคนเดียวได้พักหนึ่งแล้ว เขากลับกันหมดแล้วนะ พรุ่งนี้เราจะต้องพาท่านๆ ไปตรวจสุขภาพ จะกลับหรือยังครับ”

“รอแป๊บเดียว หวายเก็บของก่อน”

“ผมรออยู่ที่โต๊ะรับแขกนะครับพี่หวาย”

เมฆกลับออกไปนั่งรอสีหน้ากังวล ตอนที่เขาเข้ามาเพื่อพบหวายหลังจากแจ้งคุณปรีชา เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่โต๊ะหน้าออฟฟิศแล้ว เธอนั่งใจลอย ขำชอบน้ำชอบฟ้าไปไกลลิบ ยิ้มอย่างสดใสอยู่

“หากเราไม่ใช่คู่กันคงเป็นลิขิตสวรรค์ เพียงได้เห็นความสุขของเธอก็สุขใจแล้ว ทุกคืนที่สวดมนต์ ใจนึกถึงทุกคนโดยเฉพาะหวาย ขอเพียงโชคบันดาลให้เธอได้พบคนที่ดี อยู่กันอย่างมีความสุข” เขาคิดพลางถอนใจ

“นั่งเหม่อเลยเหมม คึดอะไรวอยู่ ไปเถอะ หวายกลับก่อนนะคะคุณปรีชา”

“ครับผม” หวายคว้ามือเหมมไปที่ลิฟต์

“กล่องอะไระคะ”

“ชื่อของให้สาว ไม่รู้เธอจะปลื้มหรือเปล่า” หวายมองสบตาเหมมเข้ม
เอียงค่อน้อยๆ แล้วยิ้ม

“มีใครจะปฏิเสธผู้ชายดีๆ อย่างเหมม ทั้งหล่อทั้งครบเครื่องเรื่องดูแลเอาใจใส่
ขนาดนี้” ไม่มีคำตอบ

มีเพียงรอยยิ้มที่หวายเห็นทุกครั้งที่เหมมใช้ปกปิดความกังวล



รถขับมุ่งตรงสู่บ้านใหญ่ที่รังสิต เหมมเปิดเพลงบรรเลงเบาๆ ท้องฟ้ามีด
แล้วเดือนสวยกระจ่างเต็มดวง ไต้ขึ้นเผยโฉมบนฟากฟ้า คนหนึ่งเกาะนิ้วตามไป
กับเพลงที่บรรเลง อีกคนเงิบขริ้ม

ทุกคนพร้อมหน้ากัน...กินอาหารอร่อยปิดท้ายด้วยช็อกโกแลตเค้ก
เจ้าโปรดของหวาย เธอมองหน้าเหมมนี้ถึงคำพูดหน้าลิฟต์ แก้มออกแดงระเรื่อ
ร่อนวูบๆ เหมมจ้องหน้าสวยด้วยสายตาเศร้า

“มออะไระจ๊ะ จ้องกันอยู่ได้จนมดจะขึ้นช็อกโกแลตเค้กอยู่แล้ว ทำใจให้
สบายๆ วันนี้นั่นพ่อ พ่อแม่จะได้สุขใจ” คุณสุขหทัยเอ่ยเหมือนสอนเหมม เขาก้ม
ศีรษะให้ แล้วลงมือกินขนมจนหมด

ลมหนาวเริ่มล่องลงใต้สู่มหานคร อากาศหนาวสดชื่นในยามเช้า หวายเป็น
ปล่อยผมสลวย สวมทับด้วยหมวกถักใบบางสีเทาอ่อน สวมเสื้อยืดสีเหลืองอ่อน
ทับด้วยเสื้อกั๊กปักลายสวยที่ปักชื่อมาฝากจากเชียงใหม่ ทางเกยยีน รองเท้าผ้าใบ
เมฆสวมเสื้อโปโลสีเหลืองปักคันทองเป็นรูปหัวใจรอบตัวเลขเก้า ทางเกยยีน รองเท้า
ผ้าใบเหมือนกัน ทุกคนพร้อมใจกันใส่สีเหลืองสีประจำวันเกิดของพ่อหลวงอย่าง
พร้อมเพรียงกัน

หลังเจาะเลือด ลูกสาวลูกชายของท่านๆ ทั้งสองบ้านก็นำไปที่ร้านอาหาร
ตรังข้ามตึกพยาบาล

เมื่อเช้า ช่วงที่รอครอบครัวเมฆ หวายเข้าไปกอดป้า นานพอควรที่ทั้งสอง
ห่างเหินกันไปเนื่องด้วยการเสียชีวิตของผู้เป็นแม่

“หวายรักป้าค่ะ” ป้ามองลูกสาวสายตาที่บอกว่ารักที่สุดโดยไม่จำเป็นต้อง
กล่าวสิ่งใด เขากอดหวายไว้ในอ้อมแขน

“หวายคือดวงใจของป้า”

เมื่อลูขานูมาถึง หวายกราบงามๆ ทิ้ง หวายนับถือเขาทั้งฐานะเพื่อนพ่อ
และพ่อคนที่สอง ที่ช่วยกันโอบอุ้มดูแลหวายมาตั้งแต่เธอยังเด็ก ส่วนแม่จำ
การเข้าไปกอดและหอมคือสิ่งที่หวายทำทุกครั้งที่เจอกัน

“พ่อจำคนนี้ละ หวายไม่รักบ้างเลยหรือครับ” เมฆล้อ

“จ๋า” หวายเข้าไปกอด เขาใช้สองมือโอบและโยกไปมา แล้วกดคางที่มีเครา
เป็นริ้วยาวเบาๆ ที่แก้ม

“ป้า! ดูนิดะ ชอบแก้มหวาย จึกจึจะแย่” หวายทำหน้าอใส่ ทุกคนหัวเราะ
ชอบใจ เมฆคิด “ใครนะจะรักพี่หวายได้เท่านี้...เฮ้อ!”

“เมฆ อาหารมาแล้ว มัวใจลอยคิดอะไรจะลูกชายแม่”

“ครับๆ”



ในช่วงบ่ายที่กลับมาพบหมอ...

“ผลเลือดออกมาดีทุกตัว มีบ้างที่ค่าคอเลสเตอรอลสูงกว่าค่ามาตรฐาน นิดหน่อย หากเป็นหนุ่มสาวคงไม่ต้องกังวล แต่เราสูงอายุแล้ว ความยืดหยุ่นของหลอดเลือดจะลดลง และตามผนังหลอดเลือดจะมีตะกรันหรือแคลเซียมเกาะอยู่เป็นบางส่วน คุณลุงได้ออกกำลังกันบ้างไหมครับ”

“ครับ เราทั้งสามคนออกกำลังที่ห้องยิมบ้านใหญ่ของคุณโอภาส มีทั้งลู่วิ่ง ปั่นจักรยาน ทีกน้ำหนัก อาทิตย์ละสามวันครับ เสาร์-อาทิตย์เราก็กออกไปเดินรอบๆ หมู่บ้านกัน” หมอยิ้มกว้างอย่างพอใจ

“ดีแล้วครับ เพียงแค่ระวังเรื่องอาหารเค็ม อาหารทอดด้วย...ก็โอเคแล้วครับผม” จบจากหมอคนหนึ่งต่อด้วยหมออีกคนหนึ่ง จนไปจบลงที่ห้องหมอตาสรู้ว่าคุณพ่อทั้งสองสุขภาพแข็งแรงสมวัยหาลีบห่าปี



กลับถึงบ้าน ป้าเซ่งเตรียมขันน้ำใบใหญ่ใส่น้ำอบหอมลอยดอกมะลิ และขันใบเล็กไว้เช่นทุกปี ป้านั่งคู่กับลุงชาญ เมฆเริ่มก่อน ตักน้ำหอมลอยดอกมะลิรดที่มือและล้างเท้าให้ทั้งสองท่าน ทั้งสองคนก็เป็นเช่นพ่อของเมฆ ท่านให้ความเมตตาจุลูกหลาน

หว่ายกราบลงบนตักป่าและลู่ซาญก่อนเริ่มรดน้ำและล้างเท้า มาจบลงที่
 ฟีนังค์คนสุดท้ายที่ป่าส่งเรียนจนจบวิทยาลัยแพนกออาหาร และเป็นกึ่งคู่กับลู่
 แซ่มที่ร้านอาหารป่าเฉพาะช่วงเทศกาล หรือช่วงลูกค้าเยอะ ร้านตั้งอยู่ในในซอย
 สุธุมวิท

“ผมจองโต๊ะไว้ที่ร้านโปรดใกล้หมู่บ้านเรา ตอนหกโมง กะว่าเราน่าจะกลับ
 เข้าบ้านทันเฉลิมฉลองร่วมกับฝูงชนที่สนามหลวงนะครับ”



SE-ED

รักสามเสาของทวายเป็น กุณา และเมมา จะจบลงอย่างไร
ทวายเป็นเลือกใครเดินเคียงไปบนเส้นทางชีวิตของเธอ
ระหว่างความรักซึ่งเกิดจากความใกล้ชิดกับกุณา
หรือความผูกพันกับเมมาเมื่อครั้งเยาว์วัย

ขอสวรรค์ โปรดดู รู้หรือไม่
ความในใจ ใกล้ชิด เสน่หา
ความผูกพัน มีเนิ่น และนานมา
โปรดช่วยข้า ในรัก ที่กักต



www.se-ed.com



sbc.fans



SE-ED Publisher

www.se-ed.com

ISBN 978-616-08-3642-0



9 786160 836420

350 บาท

ภาษาชองเมมา

หมวด : วรรณกรรม-นวนิยายทั่วไป